సీరియల్

వి.యస్.రావ్

(గత సంచిక తరువాయి)

"నర్మదా.... లే.... హార్లిక్స్ తాగడం మరిచిపోయావ్!" అన్నాడతను నవ్వుతూ.

నర్మద కళ్ళు మెల్లిగా విచ్చుకున్నాయి. చిరునవ్వుతో భర్తని చూసిందామె. కరుణాకర్ యెడంచెయ్యి ఆమె భుజాలకింద దూరింది. మెల్లిగా ఆమెని లేవనెత్తుతూ, ఆమె వీపుని తన ఛాతీమీద ఆన్చుకున్నాడతను. కుడిచేత్తో పట్టుకున్న హార్లిక్స్ లోటాను ఆమె నోటికి దగ్గరగా జరిపాడు.

"వద్దండీ...." నిద్రమత్తు ఆమె కంఠంలో జీరగా ధ్వనించింది.

కరుణాకర్ ఎడమ చెయ్యి ఆమె భుజాన్ని ప్రేమగా నొక్కింది. "వద్దంటే వదిలేది లేదు! బాబుకోసం

తాగాలి!" అన్నాడు నవ్వుతూ.

నర్మద అయిష్టంగా నోరు తెరిచింది. కరుణాకర్ ప్రేమగా లోటాని ఆమె నోటికి అందించాడు. సగం తాగి, ఆమె అతని చేతిని దూరంగా తోసింది.

"హార్లిక్స్ అదోలా వుంది.... నాకు చాలు. మీరు తాగండి.... అందామె...." అలసటగా.

కరుణాకర్ నవ్వుతూ తల అడ్డంగా ఆడించాడు. "కడుపులో వుంది నువ్వు; నేను కాదు! బాబు బలంగా వుండాలంటే నువ్వు హార్లిక్స్ తాగి ఆరోగ్యంగా వుండాలి! కనుక, తాగేయ్...." అంటూ లోటాను మళ్ళీ ఆమె నోటికి అందించాడు.

నర్మద రెండు గుక్కలు మింగింది. తలని వెనక్కి వాల్చి అతన్ని తన చేపల్లాంటి కళ్ళతో వోరగా చూసింది. "చాలండీ....హార్లిక్స్ యేదోలా వుంది...."

"కడుపులో వున్న మనిషికి అన్నీ అదోలాగే వుంటాయి, డార్లింగ్. తాగేయ్. అన్నంకూడా సరిగా తినలేదు నువ్వు" అంటూ కరుణాకర్ లోటాని మళ్ళీ ఆమె నోటికి అందించాడు.

నర్మద వోడిపోతూ, కళ్ళు మూసుకుని గ్లాసుని ఖాళీ చేసింది. లోటాను మంచం పక్కనే వున్న టీపాయ్ మీద పెట్టి, పైట అంచుతో ఆమె నోటిని తుడిచాడతను. ఆమె బుగ్గమీద సున్నితంగా పెదాలతో రాశాడు. మెల్లిగా ఆమెని మంచంమీద పడుకో బెట్టాడు.

వెల్లకిలా పడున్న నర్మద కళ్ళు మూసుకుంది, అలసటగా.

కరుణాకర్ ఆమె మొహంలోకి అనురాగంతో చూశాడు. ఫాన్ గాలికి చెదురుతున్న ఆమె ముంగురుల్ని

సవరించాడు. "హాయిగా నిద్రపో, డార్లింగ్!" తన భార్య ఇంక మెలకువరాని గాఢనిద్రలోకి జారుకుం టోందని తెలిసి కరుణాకర్ ప్రేమగా అన్నాడు.

ఆమె తలగడ పక్కనే బోర్లించి వున్న 'ప్లెయిన్ ట్రూత్ ఎబౌట్ చైల్డ్ రియరింగ్' పుస్తకాన్ని తీసి, మడిచి టీపాయ్‌మీద పెట్టాడు. పుట్టబోయే బిడ్డ పెంపకం గురించి, ఇప్పుడే నేర్చుకుంటోంది నర్మద! నవ్వుకుంటూ వెళ్ళి లైటు తీసేశాడతను.

తడుముకుంటూ వెళ్ళి, బల్లసొరుగులో దాచిన సిగరెట్ పాకెట్‌నీ, లైటర్నీ తీసుకుని కిటికీ ముందుకు నడిచాడు.

నెల తప్పినప్పట్నుంచీ నర్మదకి సిగరెట్ వాసన పడటంలేదు. ఆమె మెలకువతో ఉంటే తను సిగరెట్ కాల్చేవాడు కాడు! నవ్వుకుంటూ కరుణాకర్ కిటికీ ముందున్న కుర్చీలో కూచున్నాడు. సిగరెట్ వెలిగించి, వెనక్కి వాలి తృప్తిగా కళ్ళుమూసుకున్నాడు....

• • •

చెవులు రిక్కించి, రాతి విగ్రహంలా పెరటి తలుపు వెనక నుంచున్న వ్యక్తి నీడలా కదిలాడు. పదడుగుల దూరంలో ఉన్న ప్రహారీ గోడను అవలీలగా దాటి చకచక నడుస్తూ గోడమూలకి చేరుకున్నాడు. నీడలా నించున్న తన అనుచరుణ్ని చిరునవ్వుతో చూశాడు.

"అయిందా?" అతనికోసం అక్కడ కాచుకున్న వ్యక్తి, జాకీ తగ్గు స్వరంతో ప్రశ్నించాడు.

"అనుకున్నదంతా, అనుకున్నట్టే అయింది!" పెర ట్లోంచీ వచ్చిన వ్యక్తి, పోతరాజు సగర్వంగా అన్నాడు.

"ఇప్పుడు ఏం చేయాలి?" జాకీ, చిటికెన వేలు చెవిలో దోపుకుని తిప్పుతూ అడిగాడు.

"నాటకం మొదటి సీను పూర్తయింది. రెండో సీను నడిపించాలి! పద" అంటూ పోతరాజు ముందుకు కదిలాడు.

క్షణాల్లో ఇద్దరూ ఇంటి ముందు భాగం చేరు కున్నారు.

క్షణంలో ఇద్దరూ గండుపిల్లుల్లా ప్రహారీగోడ దాటి వరండా వైపు కదిలారు. శబ్దం చేయకుండా వరండా మెట్లెక్కి తలుపుముందు ఆగారు.

పోతరాజు చేతిలోని కత్తి పాంటుజేబులోకి మాయ మైంది. అతని చెయ్యి తలుపు పక్కగా గోడని తడి మింది. స్విచ్చి తబ్బిబ్బుగా వేళ్ళకి తగిలింది. చూపుడు వేలు స్విచ్చిని నొక్కింది.

• • •

సిగరెట్ పీలుస్తూ ఆలోచనల్లో మునిగిపోయిన కరుణాకర్ ఉలిక్కిపడ్డాడు.

కాలింగ్ బెల్ ఆగకుండా మోగుతోంది! ఎవరు? ఇంత రాత్రివేళ తనకోసం యెవరొచ్చారు? తనని అంత అర్జెంటుగా కలుసుకోవాల్సిన క్లయింట్స్ కూడా ఎవరూ లేరు.

కుర్చీలోంచి అదరాబాదరా లేచాడతను. హాల్లోకి ప్రవేశించి, స్విచ్చినొక్కాడు. ఫ్లోరసెంట్ ట్యూబు వెలిగింది.

ఎవరో పిచ్చివాడులా వున్నాడు. ఆపకుండా కాలింగ్ బెల్ స్విచ్చి నొక్కుతూనే వున్నాడు. కరుణాకర్ విసుగ్గా గుమ్మంవైపు నడిచాడు.

"ఎవరు?" తలుపు తెరవకుండా అరిచాడతను. బెల్ ఆగింది.

"లాయరుగారూ, ఎమర్జెన్సీ! తలుపు తెరవండి!"

తలుపు అవతలనుంచీ యేదో అపరిచిత కంఠం అరిచింది, కంగారుగా.

అసంకల్పితంగా కరుణాకర్ వరండా లైటు స్విచ్చి నొక్కాడు. గొళ్ళెంలాగి, తలుపుని వోరగా తెరిచాడు, ఎదురుగా నిలబడ్డ అపరిచిత వ్యక్తిని ప్రశ్నార్థకంగా చూశాడు.

అతను పొడుగ్గా, బలిష్టంగా ఉన్నాడు. గుబురుగా పెరిగిన మీసాలు. గుబురుగా పెరిగిన కనుబొమల కింద మెరుస్తున్న చిన్న చిన్న కళ్ళు. ఎడమ బుగ్గమీద కుంకుమ గింజంత పులిపిరికాయ. తల ముందు భాగంలో సగందాకా వెంట్రుకలు లేవు. సగంనుంచీ పెరిగిన జుట్టు పల్చటి గిరిజాలుగా చెవుల వెనక వేళ్ళాడుతోంది. టైట్‌గా ఉన్న పాంటూ, శ్లాక్‌లో వున్నాడతను.

"ఏమిటి? మీరెవరు?" కరుణాకర్ ప్రశ్నించాడు; పొడుగాటి వ్యక్తి పక్కనే పొట్టిగా నుంచున్న లావుపాటి వ్యక్తిని వోరగా చూస్తూ.

నూనె వోడుతున్న జుట్టు చిందరవందరగా వుంది. గడ్డం, మీసాలూ పూర్తిగా తీసేయబడిన వెడల్పాటి మొహం. నేలపగుళ్ళలోంచీ మొలిచిన గడ్డిలా వెంట్రుకలు అతని చెవుల్లోంచీ బైటికి పొడుచుకొచ్చాయి. అతని పాదాలు అసహనంగా కదులుతున్నాయి.

"లాయరుగారూ, మీ అసిస్టెంట్ గీత ఆపదలో వుంది...." పొడుగాటి వ్యక్తి బొంగురు కంఠం అంది.

"వాట్?" కరుణాకర్ ఆశ్చర్యంతో అరిచాడు. అతని వేళ్ళసందుల్లో చీ సిగరెట్ పీక జారి కిందపడింది. పొడుగాటి వ్యక్తి బూటుకాలు ముందుకుసాగి, సిగరెట్ పీకని నొక్కింది.

"నేను పార్కు రోడ్డమ్మట వస్తున్నా, వీధిచివరున్న ఒక ఇంట్లోంచి ఒక యువతి అరుస్తూ బైటికి పరుగెట్టుకొచ్చింది. తటాలున ఆగి, చూశాను. ఇద్దరు యువకులు ఆమెని తరుముతున్నారు. నన్ను చూసి, ఆమె అరిచింది. మీ అడ్రసు చెప్పి, తొందరగా మిమ్మల్ని తీసుకురమ్మంది. తన పేరు గీత అనీ, మీ అసిస్టెంటనీ చెప్పింది...."

"ఆమెకేమయ్యింది?" కరుణాకర్ కంగారుగా అడిగాడు.

"ఏమయ్యిందో నాకు తెలీదు. ఆ ఇద్దరూ ఆమెని మళ్ళా ఆ ఇంట్లోకి లాక్కెళ్ళారు. ఒంటరి ఆడదాన్ని మగాళ్ళు లాక్కెళ్తే యేమవుతుందో మీకు తెలుసు. నేను పరుగెట్టాను. అదృష్టం కొద్దీ ఇతని టాక్సీ దొరికింది" పోతరాజు ముగించాడు.

కరుణాకర్ నిశ్చలంగా నిలబడి, అయోమయంగా చూశాడు. గీత! తన శిష్యురాలు. ఆమెకి.....ఆమెకి యేమయ్యింది?

"త్వరగా తెమలండి. నా టాక్సీలో అక్కడ దించి, నేను వెళ్ళిపోతాను!" పొట్టిగారిన్న జాకీ హెచ్చరించాడు.

"ఒక్క క్షణం ఆగండి. పోలీసులకి ఫోన్ చేస్తాను. తరువాత వెళ్దాం" అంటూ కరుణాకర్ వెనుదిరిగాడు. హాల్లోకి వెళ్ళడానికి యెత్తిన అతని పాదం మళ్ళా వరండాలోనే ఆగింది. పోతరాజు చెయ్యి అతని బనియన్ వెనకభాగాన్ని పట్టుకొని, వెనక్కి లాగింది. అతన్ని తన వేపు తిప్పుకొని పోతరాజు, చిరునవ్వుతో చూశాడు.

"అంత వ్యవధి లేదు, లాయర్! నువ్వు తొందరగా రావాలి!" అన్నాడతడు ఏకవచనంలో నిర్లక్ష్యంగా.

తన బనియన్ని పట్టుకున్న అతని చేతిని ఒకసారి చూసి, కరుణాకర్ తన చూపుల్ని అతని మొహంమీదికి తిప్పాడు. "వదులు! ఏమిటి నీ ఉద్దేశం?"

"షటప్! పోలీసులూ, ఫోన్లూ అనకుండా, తక్షణం బయల్దేరు! కమాన్!" పోతరాజు అతన్ని లాగుతూ అన్నాడు.

కరుణాకర్ వెనక్కి తగ్గుతూ, ఆశ్చర్యంగా, అనుమానంగా చూశాడు. గీతకి అపాయం జరిగిందన్న ఆత్రుత కాకుండా మరేదో భావం పొడుగాటి వ్యక్తి మొహంలో ప్రస్ఫుటమవుతోంది.

"ఆల్ రైట్ ....వదులు! గుడ్డలు మార్చుకుని ..."

"షటప్! గుడ్డలు మార్చి మస్తాబు కానవసరంలేదు లాయర్" అన్నాడతను ఎగతాళిగా. అతని కుడిచెయ్యి పాంటు జేబులోకి వెళ్ళింది. మరుక్షణం తెల్లటి కత్తితో ప్రత్యక్షమైంది. లైటు కాంతి కత్తిమీదపడి తళుక్కుమంది.

కరుణాకర్ గాబరాగా చూశాడు ఏమిటిదంతా? ప్రాక్టికల్ జోకా? గీతకి యేమీ జరగనట్టుంది. ఎవరు వీళ్ళు? ఎందుకిలా ప్రవర్తిస్తున్నారు?

"లాయర్, మర్యాదగా మాతో రా! తిక్క వేషాలేస్తే మొహాన్ని చెక్కేస్తాం!" అన్నాడు పొడుగాటి వ్యక్తి కర్కశంగా. తల ఎగరేస్తూ తన అనుచరుడికి యేదో సైగ చేశాడు. అతను ముందుకు కదిలాడు. హాల్లోకి అడుగుపెట్టి, స్విచ్చిలు నొక్కేశాడు. హాల్లో వరండాలో వెలుగుతున్న లైట్లు ఆరిపోయాయి. తలుపు దగ్గరగా మూసిన చప్పుడైంది.

"మీ రెవరో, యెందుకొచ్చారో నాకు తెలీదు. మీకు

డబ్బు కావాలంటే ఇచ్చేస్తాను, పట్టుకుపొండి" కరుణాకర్ కోపం దిగమింగుతూ అన్నాడు.

"నోరు మూసుకొని కదులు!" అంటూ తను కరుణాకర్ని వరండాలోంచి గేటువైపు బరబరా ఈడ్చాడు. "లాయర్, ఈసారి నోరు తెరిస్తే, నీ చెవి తెగి, రోడ్డోపడి దొర్లుతుంది!"

కరుణాకర్ ఒళ్ళు జలదరించింది. అతని మాటలు బెదిరింపుల్లా లేవు. వెనక నడుస్తున్న ఆ వ్యక్తి తనని నిర్లక్ష్యంగా ముందుకి తీసుకెళ్తున్నాడు. కరుణాకర్ గుండె డప్పులా మోగుతోంది. జరుగుతోందంతా యేదో కలలా వుంది. సక్రమంగా ఆలోచించాలని ప్రయత్నిస్తున్న కరుణాకర్ని పోతిరాజు. మలుపులో, చీకట్లో ఆగిన కారు దగ్గరగా తోసుకెళ్ళాడు.

జాకీ ముందుకి పరుగెత్తి కారు డోర్ తెరిచాడు.

మెడచుట్టూ వేళ్ళు బిగించి, పోతిరాజు కరుణాకర్ మెడని వంచి, విసురుగా కార్లోకి తోశాడు. మెరుపులా కార్లో దూరి, అతని పక్కనే కూచుని, డోర్ మూశాడు. అతని చెయ్యి ఇంకా కరుణాకర్ మెడని బిగించి పట్టుకొనే వుంది. కరుణాకర్ విదిలించుకోబోయాడు. పోతిరాజు వేళ్ళు పట్టకారుల్లా అతని మెడ నరాలమీద బిగుసుకున్నాయి.

"లాయర్, కుక్కిన పేనులా పడుండు!" అన్నాడతను కటువుగా. కారు స్టార్టయింది. ఒక్క ఉదుటున ముందుకు దూసుకెళ్ళింది.

వీళ్ళిద్దరూ యెవరు? తనని యెక్కడికి తీసుకెళ్తున్నారు? ఆలోచిస్తూంటే గీతకి యే అపాయమూ సంభవించలేదనిపిస్తోంది. ఆ ఆలోచన తనకి కొంత ఊరట

కలిగిస్తోంది.

"మిస్టర్, మీరెవరో పిచ్చిగా ప్రవర్తిస్తున్నారు. దీని పర్యవసానం...." కరుణాకర్ మాట మధ్యలో తెగిపోయింది. చీకట్లోంచి దూసుకొచ్చిన పిడికిలి అతని పొట్టలో గునపంలా దిగింది. లోపల్నుంచీ తన్నుకొస్తున్న బాధ మూలుగుగా అతని కంఠాన్ని చీల్చింది.

"ఈసారి నోరు తెరిస్తే నీ ముందరి పళ్ళన్నీ గొంతుకలో దూరిపోతాయి, లాయర్!" తనని బంధించిన వ్యక్తి మాటలు కఠోరంగా కరుణాకర్ చెవిలో దూరాయి.

అప్రయత్నంగా అతను రెండు చేతుల్తో పొట్టని నొక్కుకున్నాడు. బిగించిన పిడికిలీ, చాకుపిడీ తన పొట్ట మీద గుచ్చుకున్నాయనిపిస్తోందతనికి. తెగించిన కసాయి చేతుల్లో తను ఇరుక్కున్నాడు. తలకిందికి వాల్చి, ఆలోచించడంమాని, వొగరుస్తూ కూచున్నాడు కరుణాకర్. ఏదో భయం అతని హృదయంచుట్టూ, ఉక్కు పిడికిలిలా బిగుసుకుంటోంది....

• • •

సడన్ బ్రేకుతో కారు ఆగించి. డోర్ తెరవబడింది. కరుణాకర్ బలంగా కిందికి లాగబడ్డాడు. తూలిపడబోతున్న అతన్ని పోతరాజు బనియన్ పట్టుకొని లేవనెత్తాడు.

కరుణాకర్ ఆందోళనగా చుట్టూ చూసాడు.

చుట్టూ చీకటి. చలిగాలి రివ్వున వీస్తోంది. కీచురాళ్ళు విసుగూ విరామంలేకుండా అరుస్తూ చీకటి వాతావరణానికి నేపథ్య సంగీతం అందిస్తున్నాయి.

కారు డ్రైవ్ చేసిన వ్యక్తి తమ దగ్గరగా వస్తున్నాడు. కరుణాకర్ తనని పట్టుకున్న వ్యక్తిని చూశాడు.

"మిస్టర్ — మీకు ఏం కావాలి....?"

జవాబుగా పోతరాజు చెయ్యి అతని మొహంవైపు పిడుగులా దూసుకొచ్చింది. ఎడమ చెంప పగిలినట్టనిపించింది కరుణాకర్ కి.

అతనిలోని ఆశ్చర్యం, భయం కోపంగా మారుతున్నాయి. సభ్యతా, సంస్కారం కలిగిన తనను ఎవడో మొరటు వ్యక్తి అకారణంగా హింసించి అవమానిస్తున్నాడు. చీకట్లో అతని పిడికిళ్ళు బిగుసుకున్నాయి. పెదవుల సందులోంచీ యేదో వెచ్చగా కారుతోంది. నాలుకతో తడుపుకున్నాడతను. రక్తం! బుగ్గ బూరెలా పొంగుతూ మంట పెడుతోంది. చెవికింద యేదో వాచినట్టనిపిస్తోంది.

బిగించిన కరుణాకర్ పిడికిళ్ళు పైకిలేవబోయాయి. వెనకనుంచీ యెవరో అతని రెండు చేతుల్నీ బలంగా పట్టుకున్నారు. మెలితిప్పి, వెనక్కి విరుస్తున్నారు.

"ఇది నీ కోర్టు కాదు, లాయర్! ప్రశ్నలు అడక్కు" అంటూ పోతరాజు అతన్ని ముందుకి లాగాడు. అతని రెండు చేతుల్నీ కలిపి, వెనకభాగంలో ఒకే చేత్తో బిగించి పట్టుకున్న జాకీ కిచకిచ నవ్వుతూ తోసుకుంటూ నడవసాగాడు.

కాసేపట్లో తలుపు తోసుకొని చీకటికి పుట్టిల్లులా వున్న హాల్లోకి ప్రవేశించారు ముగ్గురూ.

చెరోవైపున నడుస్తూ, పోతరాజు, జాకీ కరుణాకర్ని మెట్లమ్మట పైకి తీసుకెళ్ళారు.

మెట్లు మాయమయ్యాయి. పది అడుగుల దూరం నడిచాక, ఒక తలుపుముందు ఆగారు.

కరుణాకర్ మెడచుట్టూ, పోతరాజు వేళ్ళు ఇనప

తీగల్లా బిగుసుకున్నాయి. అటుపక్కనున్న డ్రైవర్ అతని చేతుల్ని వదిలేసాడు.

మరుక్షణం కరుణాకర్ బలంగా ముందుకి తోయబడ్డాడు.

ముందుకు వాలిన అతని తల యేదో తలుపుకి తాకింది. అసంకల్పితంగా అతను రెండు చేతుల్నీ ముందుకి చాచాడు. వెనక్కి కదులున్న రెండు తలుపుల్నీ అతని రెండు అరచేతులూ ఆనుకున్నాయి. విసురుగా గదిలోకి పడిపోయాడతను. తల నేలకి తాకింది. కళ్ళు బైర్లు కమ్ముతున్నాయి.

మెల్లిగా తల విదిల్చాడతను. తలుపు మూస్తున్న శబ్దం. పైకి లేవడానికి ప్రయత్నిస్తున్న కరుణాకర్ రెక్కల్ని రెండు చేతులు వెనకనుంచి పట్టుకుని, అతన్ని అవలీలగా పైకి లాగాయి.

తల విదిల్చి, కళ్ళు చిట్లిస్తూ చూశాడతను.

గదిలో లైటు వెలుగుతోంది. గదిమధ్యలో వున్న మంచంమీద;మంచంమీద అచేతనంగా అనాచ్ఛాదితంగా పడున్న ఆకారంమీద అతని చూపులు నిలిచాయి. ఎవరు? గీతా? ఒకసారి కళ్ళుమూసి, తెరిచి ఆందోళనతో చూశాడతను.

పోతరాజు చెయ్యి అతన్ని కంట్రోల్ చేస్తోంది. కరుణాకర్ని మంచం దగ్గరగా తోశాడతను. కరుణాకర్ తూలిపడ్డాడు. అతని చేతులు మంచం ఫ్రేముని పట్టుకుని, దెబ్బతగలకుండా ఆపాయి.

"లాయర్ సాబ్, మనం ఆలస్యంగా వచ్చాం!" పోతరాజు ఎగతాళిగా నవ్వుతూ అన్నాడు.

కరుణాకర్ మాట్లాడలేదు. తల తిపతిప్పలేదు.

మెల్లిగా పైకి లేచాడు. అతని చూపులు మంచంమీద నగ్నంగా పడుకున్న ఆకారంమీదే తాపడం అయి పోయాయి.

చక్కగా, నాజూకుగా, దుస్తులు ధరించి, సభ్యతగా, చలాకీగా తనకి కనిపించే గీత—నగ్నంగా, అచేతనంగా మంచంమీద పడుంది. ఆమె దుస్తులు చిరిగి, మంచంపక్కనే పడున్నాయి. ఎర్రటి గీతల్తో నిండిన ఆమె ఛాతీ, కనిపించీ కనిపించకుండా కదుల్తోంది.

కరుణాకర్ సర్వాన్నీ మరిచిపోయి ఆమెనే చూస్తూ వుండిపోయాడు. అతని పెదవులు ఎండిపోతూ అదురుతున్నాయి.

ఎవరో నలికిపారేసిన తీగలా గీత మంచంమీద పడుకుంది. దుప్పటిమీద అక్కడక్కడ రక్తం మరకలు.

కరుణాకర్ శరీరం గజ గజ వణకడం ప్రారంభించింది, అతని చూపులు ఆమె మొహం మీదికి జరిగాయి.

పొడుగాటి జుట్టు చెల్లాచెదురుగా వుంది. చిట్లిపోయిన పెదవులమీద రక్తం గడ్డకట్టింది. బుగ్గలమీద గాట్లు కత్తితో గీసిన గీతల్లా వున్నాయి. గీత! గీతకి నిజంగా అపాయం సంభవించింది!

కరుణాకర్ భయంతో అరవబోయాడు. పోతరాజు అరచెయ్యి పెనంలా అతని మొహమ్మీద చప్పుడు చేస్తూ పడింది. అతని కేక లోపలే అణిగిపోయింది, పెదవి చిట్లి, మండసాగింది. నీళ్ళతో నిండుతున్న అతని కళ్ళు మండుతున్నాయి.

"నోరు తెరవకు!" పోతరాజు హుంకరించాడు.

అతని సైగతో జాకీ కరుణాకర్ చేతుల్ని వెనకనుంచీ

విరిచి పట్టుకున్నాడు. పోతరాజు చెయ్యి అతని ముఖం మీంచి దూరంగా జరిగింది. జేబులోంచి కత్తిని తీసి, మంచంమీద ఆమె శరీరం పక్కనే పెట్టాడతను. తల పైకెత్తి కరుణాకర్ని చూశాడతడు.

"నీ అసిస్టెంటు అందాన్ని కళ్ళారా చూడు. కళ్ళకి పండగ చేసుకో!" అన్నాడతను వెటకారంగా.

కరుణాకర్, ఆగ్రహంతో పళ్ళు కొరికాడు. "యూ బ్రూట్! యూ...."

పోతరాజు పిడికిలి రోకలిలా కరుణాకర్ పొట్టలో గుచ్చుకుంది.

అతను వొగురుస్తూ కిందికి వొంగిపోయాడు. వెనుక నుంచి జాకీ అతన్ని నిటారుగా లాగాడు. చేతుల్ని విడిపించుకోడానికి కరుణాకర్ గింజుకున్నాడు. జాకీ చేతులు ఆడకత్తెరలా బిగుసుకున్నాయి. వాళ్ళ పశుబలం ముందు తన మానవబలం చాలడంలేదు. కరుణాకర్ బరువుగా నిట్టూర్చాడు.

పోతరాజు చెయ్యి మళ్ళీ పాంటు జేబులోకి వెళ్ళింది. పల్చటి గ్లవ్స్ తీసి, తీరుబడిగా రెండు చేతులకీ తగిలించుకున్నాడతను.

మంచం పక్కనే పడున్న గీత వానిటీబాగ్ లోంచి తెల్లటి సిల్కు జేబురుమాల్ని తీసి, ఆమె మొహంమీద కప్పాడతను. జరగబోయే దారుణం కరుణాకర్ కళ్ళకి కట్టినట్టు కనిపిస్తోంది.

"నో!" అసంకల్పితంగా, బిగ్గరగా అరిచాడతను.

పోతరాజు అతనిముందు నిలబడి, అతని మొహంలోకి నవ్వుతూ చూశాడు. అతని నడుంచుట్టూ రెండు చేతుల్నీ నిపోచ్చి, జాకీ చేతుల్లో యిరుక్కున్న రెండు చేతుల్నీ

విడిపించి, ముందుకి లాక్కొచ్చాడు.

"ఒక చేత్తో వకీలుగారి వంకీలజుట్టుని గట్టిగా పట్టుకో. ఆయన చేతుల్లో కొంచెం పనుంది. రెండో చేత్తో ఆయన నడుముని గొలుసులా బంధించు!" పోతరాజు నవ్వుతూ తన అనుచరుణ్ని ఆజ్ఞాపించాడు.

జాకీ చెయ్యి కరుణాకర్ జుట్టుని కర్కశంగా పట్టుకుంది. అతని ఎడమచెయ్యి పాములా నడుంచుట్టూ అల్లుకుంది. అతని భల్లూకం పట్టులో పక్కటెముకలు విరిగిపోతాయనిపిస్తోంది కరుణాకర్‌కి. ఊపిరి పీల్చుకోడం కష్టమవుతోంది.

పోతరాజు కరుణాకర్ రెండు మణికట్లనీ ఒక చేత్తో బిగించి, గీత తల దగ్గరగా పడున్న తలగడని ఆమె మొహంమీద జాగ్రత్తగా పెట్టాడు.

"నో! వద్దు!" కరుణాకర్ మళ్ళీ అరిచాడు. తటాలున అతని తల వెనక్కి లాగబడింది. మెడ తిరిగినట్టనిపిస్తోందతనికి. పళ్ళు బిగిస్తూ బాధని దిగమింగే ప్రయత్నం చేశాడు. తలమీద చర్మం వూడివచ్చేలా వుంది.

పోతరాజు చేతులు, అతన్ని మరికొంచెం ముందుకి లాగాయి. బలమయిన వేళ్ళు అతని వేళ్ళని విడదీస్తూ పట్టుకున్నాయి. పోతరాజు, మంచం అటువైపు జరిగి తలవైపు నించున్నాడు, విడదీసి పట్టుకున్న కరుణాకర్ అరచేతుల్ని గీత మొహంమీద, తలగడమీద వుంచాడు. ఆ అరచేతుల వెనకభాగాలమీద గ్లవ్స్‌లో దాక్కున్న తన అరచేతుల్తో నొక్కడం ప్రారంభించాడు.

"ప్లీస్ ....వద్దు....ఆమెని .... చంపొద్దు....వద్దు....!" కరుణాకర్ దీనంగా అరవసాగేడు. రెండు కంఠాలు యెగతాళిగా నవ్వుతూ అతని అరుపులతో శృతి కలి

పాయి.

తన చేతుల్ని దూరంగా లాగడానికి విశ్వప్రయత్నం చేస్తూ కరుణాకర్ గీత శరీరాన్ని ఓరగా చూశాడు. అంత సేపూ నిశ్చలంగాపడున్న గీత శరీరంలో కదలిక ప్రారంభ మైంది. పచ్చగా మెరుస్తున్న ఆమె చేతులూ, కాళ్ళూ మెలికలు తిరగడం ప్రారంభించాయి. ఊపిరి అందని ఆమె శరీరం తల నరకబడిన పాములా మెలికలు తిరుగుతోంది.

పొంగిపొర్లుతున్న కన్నీళ్ళు, ఆమె పడుతోన్న నరక యాతన కనిపించకుండా కరుణాకర్ కళ్ళముందు తెర పట్టాయి. బొంగురు కంఠంతో అతను నిస్సహాయంగా రోదిస్తూ వుండిపోయాడు.

కాసేపట్లో అతని చేతులు తలగడమీద అటూ ఇటూ కదిలించబడుతున్నాయి. మంచం ఫ్రేమునీ, పరుపునీ తడుపుతున్నాయి. రెప్పలు గట్టిగా మూసి తెరిచాడతను. కన్నీటి తెర కరిగిపోయింది. అశ్రువులు వెచ్చగా అతని బుగ్గలమీద జారుతున్నాయి.

అతను తనని హింసిస్తున్న షాతరాజునీ, తననీ మరిచి పోయాడు. ఆత్రంగా గీత శరీరాన్ని చూశాడు. గీత శరీరంలో చలనం లేదు.

కరుణాకర్ ఆత్రంగా ఆమె మొహంలోకి చూశాడు. ఆమె మొహంలో ఏదో లోపించింది. ఆమెని చంపిన తలగడా, జేబురుమాలూ ఆమె తలపక్కనే పడున్నాయి. ఆమె ఛాతీ కదలడంలేదు.

గీత మరణించింది. గీత హత్య చేయబడింది! తన శిష్యురాలు తన చేతుల్లో హత్య చేయ డింది! ఎందుకు? ఏమిటి? అదంతా యెందుకు జరుగుతోందో. యెందుకు

జరిగించబడుతోందో ఊహించలేనంతగా అతని మెదడు మొద్దుబారిపోయింది.

అతని చేతులు రెండూ వెనక్కి విరచబడ్డాయి. యెవరో, యెవరికో, యేదో చెప్తున్నారు. అతని కడుపులో యేదో రంగులరాట్నం తిరగడం ప్రారంభించింది. వాంతి అయ్యేలా వుంది.

అతని జుట్టుని పట్టుకున్న వేళ్ళు యింకా బిగుసుకున్నాయి. అతని శరీరం సగానికి, ముందుకి వంచబడింది. గీత మొహానికి అడుగు దూరంలో తన మొహం వుంది.

పోతరాజు నిర్జీవంగా వున్న గీత రెండు చేతుల్నీ తన చేతులో పట్టుకున్నాడు. అతని వేళ్ళమధ్య యిరుక్కున్న గీత వేళ్ళు కాడల్లా వున్నాయి. గోరింటాకుతో మెరుస్తున్న గోళ్ళు వాడి కత్తుల్లా వున్నాయి.

కరుణాకర్ ఆ ఎర్రటి గోళ్ళనే రెప్పవేయకుండా చూస్తున్నాడు.

ఏం జరుగుతుందో అతను ఊహించేలోగా, పోతరాజు చేతులు అటూలున పైకి లేచాయి. ముందుకి వంచబడిన కరుణాకర్ మొహంమీద గీత గోళ్ళు గుచ్చుకున్నాయి. పోతరాజు బలంగా నొక్కుతూ అటూలున గీత చేతుల్ని కిందికి లాగాడు. వాడికోరల్లా ఆమె గోళ్ళు కరుణాకర్ బుగ్గల్ని చీరేస్తూ కిందికి జారాయి.

అప్రయత్నంగా కరుణాకర్ కెవ్వుమన్నాడు.

గీత గోళ్ళు తయారుచేసిన నాగేటిచాళ్ళలో రక్తం ఉబుకుతూ కాలువలుగా సాగింది. కారుతున్న కన్నీళ్ళు రక్తాన్ని పల్చగా చేస్తున్నాయి.

గీత చేతుల్ని వదిలేసి పోతరాజు కొంచెం పక్కకి జరిగాడు. స్వహస్తాలతో చెక్కిన శిల్పాన్ని చూస్తున్న శిల్పిలా కరుణాకర్ మొహాన్ని సంతృప్తికరంగా చూశాడు.

అతని చెయ్యి పిడికిలిగా మారి, నల్లత్రాచు పడగలా కదిలింది. అసహాయంగా కిందకి వాలివున్న కరుణాకర్ కణతమీద సమ్మెటలా వాలింది. అతని తల తటాలున పక్కకి కదిలింది.

కరుణాకర్ వెంట్రుకల్ని, పిడికిలితో బిగించి పట్టుకున్న జాకీ కంగారుగా చూశాడు.

పోతరాజు అతన్ని గర్వంగా నవ్వుతూ చూశాడు. జాకీ వేళ్ళు వదులయ్యాయి. కరుణాకర్ తల కిందికి వేళ్ళాడుతోంది. పోతరాజు అతని చెవికింద వేళ్ళు ఆనించి, పరీక్షించాడు. నవ్వుతూ జాకీని చూశాడు.

“అరగంటలో మేలుకుంటాడు!” అంటూ కరుణాకర్ శరీరాన్ని గీతమీద పడేలా, మంచంపైకి తోశాడు. జాకీ చేతులు నులుపుకుంటూ, వింతగా గీత శరీరాన్ని చూస్తున్నాడు.

పోతరాజు ముందుకి వంగాడు. మంచంమీద పడున్న కత్తిని జేబులో పడేసుకున్నాడు. పక్కవాటంగా పడున్న కరుణాకర్ బనియన్ ముందుభాగాన్ని ఫర్రున చించాడు. అచేతనంగా పడున్న అతని చేతిని, అచేతనంగా వున్న గీత ఛాతీమీద అడ్డంగా వుంచాడు.

తను యేర్పాటుచేసిన సీన్ని తృప్తికరంగా చూశాడు. నవ్వుతూ జాకీని చూశాడు. “వాడి అండర్ వేర్ని లాగి కిందపడేయ్. [illegible] ఏ వస్తువునీ ముట్టుకోకుండా కిందికి దిగిరా! ఈ గదిలో జరిగిన రేప్

అండ్ మర్డర్ గురించి పోలీసులకి రిపోర్టు ఇద్దాం. తెలిసిన నేరాల గురించి పోలీసులకి తెలియజేయడం పౌరుల కర్తవ్యం!" అన్నాడు నవ్వుతూ.

జాకీ పళ్ళు యికిలిస్తూ తన పనికి ఉపక్రమించాడు.

* * *

చిందరవందరగా వున్న క్రాఫు, ఎర్రటి కళ్ళు, మాసిన గడ్డం బాగా నలిగి మట్టికొట్టుకుపోయిన పైజామా లాల్చీ. కరుణాకర్ బోనులో నిలబడి కోర్టుహాలుని కలయజూశాడు.

హాలు జనంతో క్రిక్కిరిసి వుంది. ప్రజలు, ప్రెస్ రిపోర్టర్లు, లాయర్లు. తన మిత్రులైన ఒకరిద్దరు అడ్వొకేట్లు మొహాల్లో తప్పించి, యెక్కడా తనపట్ల సాను భూతి కనిపించడంలేదు.

కరుణాకర్ చూపులు పక్కకి తిరిగాయి.

జడ్జి గోస్వామి గంభీరంగా చూస్తున్నాడు. మొహం మీద యే భావమూ కనిపించనివ్వకుండా ప్రయత్నిస్తు న్నట్టుంది అతని వాలకం. యెన్నో ట్రయల్స్‌లో, యెన్నో సార్లు తన వాదనని మెచ్చుకున్న జడ్జి గోస్వామి ఈ క్షణంలో తన గురించి యేమనుకుంటున్నాడు? కరుణాకర్ కళ్ళు మెల్లిగా జ్యూరీ సభ్యులవైపు తిరిగాయి. ముగ్గురు మహిళలు. ముగ్గురు పురుషులు.

"మిస్టర్ కరుణాకర్ ..."

పబ్లిక్ ప్రాసిక్యూటర్ కంఠం గంభీరంగా ధ్వనిం చింది. కరుణాకర్ మెల్లిగా తల తిప్పి అతన్ని చూశాడు.

ఇంట్లో, దొడ్లో చాలాసేపు ఉరకలు పెడుతూ తప్పిం చుకుతిరిగి, చివరికి తన కత్తికిందికి చిక్కిన కుందేలుని

చూస్తున్న వంటవాడి చూపుల్లా, వున్నాయి తనని చూస్తున్న గజాననరావు చూపులు.

ఏదో సంతృప్తి అతని మొహాన్ని కొత్త చర్మంలా అంటిపెట్టుకునివుంది. ఇతర్ల కేసుల్లో ప్రతిసారీ తనని ఓడించిన అడ్వొకేట్ కరుణాకర్, ఇప్పుడు సొంత కేసులో తన చేతికి రెక్కలు తెగిన పావురంలా దొరికిపోయాడని అతను అనుకుంటున్నాడా?....

"మిస్టర్ కరుణాకర్, ఈ నెల మూడో తేదీ రాత్రి మీరు మీ భార్య శ్రీమతి నర్మదకి విషం కలిపిన హార్లిక్స్ తాగించి, హత్య చేశారు. అదే రాత్రి పార్క్ గోడౌనులోని 114 నెంబరు యూనిట్లో, మీదగ్గర అప్రెంటీస్ చేస్తున్న కుమారి గీతను మానభంగం చేసి, దారుణంగా హత మార్చారు. ఈ మూడు నేరాలూ మీరు చేసినట్టు ఒప్పుకుంటున్నారా?" పబ్లిక్ ప్రాసిక్యూటర్ గజాననరావు కంఠం కోర్టుహాల్లోని చెవిటివాడికూడా వినిపించేలా ఖంగుమంది.

కరుణాకర్ నిప్పుకణాల్లా వున్న కళ్ళతో అతన్ని తదేకంగా చూశాడు. అతని చేతులు పిడికిళ్ళుగా బిగుసుకున్నాయి. పెదవులు వణుకుతున్నాయి. అతని చూపుల్ని గమనిస్తున్న గజాననరావు జడ్జివైపు సాభిప్రాయంగా చూశాడు.

"మిస్టర్ కరుణాకర్, ప్రశ్నకి సమాధానం ఇవ్వండి!" జడ్జి గోస్వామి హెచ్చరించాడు.

కరుణాకర్ తల మెల్లగా జడ్జివైపు తిరిగింది. నిరపరాధుల తరఫున వాదిస్తూ, గతంలో విజయవంతంగా, సగర్వంగా జడ్జివైపు చూసిన తను, బోనెక్కి నిందితుడుగా, నిస్సహాయంగా చూడాల్సి వచ్చింది. కరుణాకర్ మళ్ళీ

పబ్లిక్ ప్రాసిక్యూటర్ వేపు చూశాడు. ప్రాసిక్యూటర్ కళ్ళు అతన్ని సవాలు చేస్తున్నాయి.

"నేను ఏ నేరమూ చేయలేదు...." కరుణాకర్ కంఠం భావావేశంతో వణికింది. తన మాటలు ప్రాసిక్యూటర్ మీద యెలాంటి ముద్ర వేశాయో, అతని చిరునవ్వులో కరుణాకర్ చదవగలిగాడు.

"కరుణాకర్ నువ్వు న్యాయశాస్త్రం చదువుకున్న అడ్వొకేట్‌వి. నిజం చెప్తానని ఓత్ తీసుకున్నావ్. స్పీక్ ది ట్రూత్!" ప్రాసిక్యూటర్ గజాననరావు గంభీరంగా అరిచాడు.

నిజం! తను చెప్పే నిజం అబద్ధంలా ధ్వనిస్తూంది. నిజాన్ని మింగి జీర్ణం చేసుకునేలా అబద్ధం బలిసింది. తను పలికే ప్రతి మాటకీ మరో అర్థాన్ని అందించే విచిత్ర పరిస్థితులు తెలివిగా కల్పించబడ్డాయి....

"అబద్ధమాడాల్సిన అవసరం నాకు లేదు!" కరుణాకర్ బరువుగా నిట్టూర్చాడు.

గజాననరావు నవ్వులో వెటకారం ధ్వనించింది. అతను తీక్షణంగా కరుణాకర్‌ని చూశాడు.

"మూడో తారీఖు రాత్రి నీ భార్య నర్మదకి హార్లిక్స్ యెవరు కలిపిచ్చారు?"

"నేనే."

"అప్పుడు టైమ్ ఎంతయింది?" గజాననరావు ప్రశ్నించాడు.

"పదకొండు."

"ఆ వేళ దాకా ఆమె మేలుకునే వుందా?"

"లేదు."

"నిద్రపోతున్న గర్భిణీ స్త్రీని లేపి, రాత్రి పదకొండు

గంటలప్పుడు హార్లిక్స్ ఇవ్వాల్సిన అవసరం?"

"గీతా ఆమె హార్లిక్స్ తాగాలి. డాక్టర్ సలహా."

"ఐసీ....ఆమె మెలకువగా వున్నప్పుడే యివ్వొచ్చుగా?"

"ఏదో పనిలో వుండి మరచిపోయాను. ఆమే మరిచిపోయింది."

"మరిచిపోయినట్టు నటిస్తూ, ఆమె బాగా నిద్రపోయాక, లేపి, నిద్రమత్తులో వున్న ఆమెకి విషం కలిపిన హార్లిక్స్ తాగించావు. అవునా?"

కరుణాకర్ అతన్ని రౌద్రంగా చూశాడు. వేడిగా నిట్టూర్చాడు.

"అంత పాడు పని చేయాల్సిన అవసరం నాకు లేదు...."

గజాననరావు ఎగతాళిగా నవ్వాడు. "అవసరం వుందో లేదో త్వరలో తేలుతుంది! కరుణాకర్, గీత అంటే నీకు అభిమానం వుండేది. అవునా?"

"ఔను."

"ఆమెను నువ్వు ప్రేమించావు అవునా?"

"ప్రేమించాను. కానీ, మీరు ధ్వనిస్తున్న అర్థంలో కాదు!"

ప్రాసిక్యూటర్ గజాననరావు చిన్నగా నవ్వాడు. "నీ భార్య గర్భవతి అయ్యాక, మూడు నెలలుగా మీ ఇద్దరిమధ్యా డాక్టర్ ప్రసన్న లైంగిక సంబంధాన్ని నిషేధించింది. అవునా?"

"నర్మద ఆరోగ్య పరిస్థితి దృష్ట్యా ఆమె అలా నిర్ణయించింది."

"దగ్గరున్న భార్య శారీరకంగా దూరమైనప్పుడు,

యే వయసులో వున్న మగాడికి మరో ఆడదానిమీద, వృత్తిరీత్యా రోజంతా తనని అంటిపెట్టుకుని వుండే మరో అందగత్తె అయిన స్త్రీమీద కోరిక సహజంగా పుడుతుంది....." గజాననరావు చెప్పుకుపోతున్నాడు.

"మీలాంటి వాళ్ళకి అలాంటి కోరిక పుట్టొచ్చు. నాలో పుట్టలేదు! నాలో అలాంటి బలహీనత లేదు!" కరుణాకర్ గర్జించాడు.

ప్రాసిక్యూటర్ చిన్నగా నవ్వాడు. "అలాంటి బలహీనత నీలో బలంగా వుందని త్వరలో తేటతెల్లమవుతుంది! ఆల్ రైట్....మూడో తారీఖు రాత్రి పార్క్ రోడ్డులోని 114 నెంబరు ఇంటికి వెళ్ళావు...."

"నేను వెళ్ళలేదు. తీసుకుపోబడ్డాను!" కరుణాకర్ అడ్డొస్తూ అన్నాడు.

"ఎవరు తీసుకెళ్ళారు?"

"ఎవరో నాకు తెలీదు. ఇద్దరు వ్యక్తులు కత్తి చూపిస్తూ నన్ను లాక్కెళ్ళారు...."

"ఇద్దరు వ్యక్తులు.... వాళ్ళు ఎలావున్నారు?"

"ఒకతను పొడుగ్గా లావుగా వున్నాడు. రెండో అతను పొట్టిగా లావుగా వున్నాడు."

గజాననరావు చిన్నగా నవ్వాడు. "అలాంటి వ్యక్తులు ఈ నగరంలో సవాలక్షమంది వున్నారు! ఆల్ రైట్, ఆ ఇంట్లోకి రప్పించుకున్న మిస్ గీతను అనుభవించే ప్రయత్నం చేశావు. ఆమె తిరగబడింది. ఒళ్ళు తెలీని కామంతో ఆమెని రేప్ చేశావు. నీ అపరాధం బైటపడుతుందన్న భయంలో ఆమెని చంపేశావు. దీన్నంతా దారి మళ్ళించడానికి ఒక లావుపాటి పొడుగు వ్యక్తినీ, లావుపాటి పొట్టి వ్యక్తినీ సృష్టించావు. అవునా?"

కరుణాకర్ ప్రాసిక్యూటర్ని తీక్షణంగా చూశాడు.

"లేదు. లేదు. లేదు!"

గజాననరావు నిర్లక్ష్యంగా నవ్వుతూ జడ్జివైపు తిరిగాడు.

"మిస్టర్ జస్టిస్, ప్రాసిక్యూషన్ తరఫున మొదటి సాక్షిగా పోలీస్ ఇన్‌స్పెక్టర్ సుధాకర్‌ని పిలవడానికి అనుమతించమని కోరుతున్నా" అన్నాడు గంభీరంగా.

జడ్జి గోస్వామి తల పంకించాడు. "మిస్టర్ కరుణాకర్, కోర్టు నిబంధనలు మీకు తెలుసు. మీ కేసుని మీరే డిఫెండ్ చేసుకోవచ్చు. మీకు యిష్టంలేకపోతే, కోర్టు మీ తరఫున లాయర్ని నియమిస్తుంది...."

"నో థాంక్స్, మిస్టర్ జస్టిస్," కరుణాకర్ మెల్లగా అన్నాడు.

జడ్జి గోస్వామి మళ్ళీ తలపంకించాడు. "ప్రాసిక్యూటర్, మీ సాక్షిని పిలవండి" అన్నాడు.

• • •

పోలీస్ ఇన్‌స్పెక్టర్ సుధాకర్ బోనెక్కి ప్రమాణం చేశాడు. పబ్లిక్ ప్రాసిక్యూటర్ అతన్ని చిరునవ్వుతో చూశాడు.

"మిస్టర్ సుధాకర్, మీ ఉద్యోగం?" ప్రశ్నించాడతను.

"ఇన్‌స్పెక్టర్ ఆఫ్ పోలీస్" సుధాకర్ సగర్వంగా అన్నాడు.

"మూడో తారీఖు రాత్రి మీరు డ్యూటీలో వున్నారా?"

"ఉన్నాను."

"ముద్దాయి కరుణాకర్‌ని మీరే కస్టడీలోకి తీసు

కున్నారా?"

"అవునండి."

"ఆ రోజు ఏం జరిగిందో కోర్టువారికి వివరిస్తారా?" ప్రాసిక్యూటర్ అన్నాడు.

ఇన్‌స్పెక్టర్ సుధాకర్ గొంతు సవరించుకున్నాడు. "ఆ రాత్రి నేను స్టేషన్‌లో వున్నాను. పన్నెండుగంటలా నాలుగు నిమిషాలకి టెలిఫోన్ మోగిందండి. నంబర్ 114, పార్క్ రోడ్‌లో యేదో హత్య జరుగుతున్నట్టుందని ఎవరో ఫిర్యాదు చేశారు...."

"ఎవరు?" ప్రాసిక్యూటర్ అడ్డొస్తూ ప్రశ్నించాడు.

"ఎవరో తెలీదండి. పురుష కంఠం. ఎవరని ప్రశ్నించాను. జవాబు చెప్పకుండా డిస్కనెక్ట్ చేశాడా వ్యక్తి. టెలిఫోన్ ఎక్స్చేంజికి ఫోన్ చేశాను. ఆ ఫోన్ కాల్ బస్టాండులో వున్న టెలిఫోన్ బూత్‌నుంచీ వచ్చిందని కనుక్కున్నాను. అలాంటి ఫోన్ కాల్ ప్రాక్టికల్ జోక్ అని ఖచ్చితంగా తేలేదాకా, సీరియస్‌గానే తీసుకోడం మంచిది. అంచేత బలగంతో పార్క్‌రోడ్డులోని ఆ ఇంటికి హుటాహుటిని వెళ్ళాను.

"ముందు తలుపు లోపల్నుంచీ, బిగించబడి వుంది. అక్కడ యిద్దరు సాయుధ పోలీసుల్ని కాపలా వుంచి వెనకవైపుకి దూసుకెళ్లాను. వెనక తలుపు తెరుచుకొని, పారిపోడానికి ప్రయత్నిస్తున్న కరుణాకర్‌ని ప్రశ్నించాను. ఎవరో ఇద్దరు వ్యక్తులు తనని తీసుకువచ్చారనీ మానభంగం చేయబడి, స్పృహతప్పివున్న తన అసిస్టెంట్ గీతను తన చేతుల్తో హత్యచేశారనీ వెర్రిగా వాగాడు.

"గీరుకుపోయిన బుగ్గలూ, చిరిగిన బనియన్, అతని

కంగారూ వాలో అనుమానం పుట్టించాయి. అతన్ని తీసుకుని, మేడమీదున్న గదిలోకి వెళ్ళాను. గదిలో ఒక యువతి నగ్నంగా, నిర్జీవంగా పడుంది...."

"ఒక్క క్షణం...." అంటూ ప్రాసిక్యూటర్ గజానన రావు బల్లమీదున్న కవర్లోంచి ఒక ఫోటో లాగాడు. ఇన్‌స్పెక్టర్ సుధాకర్‌కి అందించాడు. "ఈ ఫోటో చూడండి. ఆ అమ్మాయి దేనా?"

"ఆ అమ్మాయిదే" ఇన్‌స్పెక్టర్ సుధాకర్ ఫోటోని ప్రాసిక్యూటర్‌కి అందించాడు.

ప్రాసిక్యూటర్ దాన్ని జడ్జి గోస్వామికి అందజేశాడు. "మిస్టర్ జస్టిస్, ఈ ఫోటోని పీపుల్స్ ఎగ్జిబిట్ నంబర్-1 గా స్వీకరించమని కోరుతున్నా" అన్నాడు.

హత్య చేయబడిన గీత ఫోటోని జడ్జి గోస్వామి కళ్ళద్దాలగుండా విచారంతో చూశాడు. కాసేపట్లో ఫోటో జ్యూరీ సభ్యులకి అందజేయబడింది. ఫోటో చూస్తున్న వాళ్ళ మొహాల్లోని భావాలు చదువుతూ ప్రాసిక్యూటర్ కాసేపు మౌనంగా వుండిపోయాడు. ఫోటో మార్క్ చేయబడి, రికార్డులోకి తీసుకోబడింది.

"ఇన్‌స్పెక్టర్, తరవాత?"

"గదిలోని శవం తన అసిస్టెంట్ గీతది అన్నాడతడు. చూడగానే ఆమె రేప్ చేయబడిందని అర్థమైంది. చీరా పెటీకోట్, చిరిగిపోయిన జాకెట్టూ, తెగిపోయిన బ్రాసియర్, నేలమీద కుప్పగా పడున్నాయి. నీలంరంగు అండర్ వేర్ వాటి పక్కనే పడుంది".

"ఆ అండర్ వేర్ యెవరిదో కనుక్కున్నారా!" ప్రాసిక్యూటర్ అడ్డు తగిలాడు.

"తనదే అని కరుణాకర్ వొప్పుకున్నాడు."

“వెరీగుడ్. చెప్పండి!”

“శవం తల దగ్గరగా తెల్లటి సిల్కు రుమాలుంది. అంచుమీద క.క. అన్న ఇంగ్లీషు అక్షరాలున్నాయి ఎర్ర రంగులో. అదీ తనదే అనీ, తనే గీతకి ప్రెజెంట్ చేశాడనీ కరుణాకర్ అన్నాడు. అతన్ని అదుపులోకి తీసుకున్నాను.”

“తరవాత?”

“మామూలు పోలీస్ ప్రొసీజర్ ఫాలో అయ్యాను. డాక్టర్నీ, వేలిముద్రల నిపుణుడ్నీ, పోలీస్ ఫోటోగ్రాఫర్నీ పిలిపించాను. కూలంకషంగా ఇన్వెస్టిగేషన్ సాగించాను. రేప్ అండ్ మర్డర్ నేరంమీద అరెస్టు చేసిన కరుణాకర్‌ని తీసుకొని ఉదయం అరింటికి స్టేషన్ చేరుకున్నాను. అదృష్టవశాత్తూ పరిశోధన చకచకా సాగింది. రామానుజం గారు పొద్దుటే శవాన్ని చూసి, ఆమె తమ కుమార్తె, గీత అని పోల్చాడు. శవాన్ని పోస్టుమార్టమ్‌కి పంపించాను. చార్జిషీట్ ఫైల్ చేసే సన్నాహంలో వున్న నాకు మరో చావు కబురు అందింది....”

“ఇన్‌స్పెక్టర్ సుధాకర్, ఆ విషయానికీ, మనం ఇప్పుడు చర్చిస్తున్న విషయానికీ సంబంధం వుందా?”

“ఉంది. రేప్ అండ్ మర్డర్ మీద అరెస్టయిన కరుణాకర్ భార్య శ్రీమతి నర్మద అనుమానాస్పదమైన పరిస్థితుల్లో మరణించింది. ఆమె మరణం గురించి రిపోర్ట్.”

“ఎవరు రిపోర్టు చేశారు?”

“కరుణాకర్ పక్కింట్లో వున్న నిరంజనంగారు ఫోన్ చేశారండి. పొద్దుటే పాలవాడు వెళ్ళాడు. పిలిచాడు. ఎవరూ రాలేదు. తలుపు కొద్దిగా తెరిచివుంది. అతను

లోపల కెళ్ళాడు. హాలు కుడివైపున వున్న పడగ్గది తలుపులు పూర్తిగా తెరిచి వున్నాయి. మంచంమీద కరుణాకర్ భార్య వెల్లకిలా పడుంది. ఆమె మొహంమీద ఈగలు వాలుతున్నాయి. పాలవాడికి అనుమానం వేసింది. పరుగెట్టుకెళ్ళి పక్కింటి నిరంజనంగారికి చెప్పాడు. ఆయన వెళ్ళి చూసి, అనుమానంమీద మాకు ఫోన్ చేశాడు...."

"మీరేం చేశారు?" ప్రాసిక్యూటర్ ప్రశ్నించాడు.

"ఎందుకేనా మంచిదని డాక్టర్ని, ఫింగర్ ప్రింట్స్ ఎక్స్‌పర్ట్‌ని, ఫోటోగ్రాఫర్ని తీసికెళ్ళాను. నేను అనుమానించినట్టే జరిగింది...."

"మీరు యేమిటి అనుమానించారు?"

"గీతలాగే ఆమె కూడా హత్య చేయబడి వుండొచ్చనుకున్నాను...."

"ఒక్క క్షణం!" జడ్జి గోస్వామి అడ్డొస్తూ అన్నాడు. ఇన్‌స్పెక్టర్ సుధాకర్, పబ్లిక్ ప్రాసిక్యూటర్ గజానన రావూ తలలు తిప్పి చూశారు.

"మిస్టర్ కరుణాకర్. మీరు, అబ్జెక్ట్ చేయొచ్చు. చేస్తున్నారా?" జడ్జి గోస్వామి ప్రశ్నించాడు.

కరుణాకర్ ఎర్రగావున్న కళ్ళని జడ్జి గోస్వామివైపు తిప్పాడు. అతని పెదవులు మెల్లిగా కదిలాయి. "నో అబ్జక్షన్. మిస్టర్ జస్టిస్...."

జడ్జి గోస్వామి సానుభూతితో తల పంకించాడు. ప్రాసిక్యూటర్‌ని చూశాడు. "కానివ్వండి."

"నా అనుమానం నిజమే అని తేలింది. నర్మద విష ప్రయోగం మూలంగా మరణించింది..."

"ఈ ఫోటో చూడండి. ఇది శ్రీమతి నర్మదేనా?" ప్రాసిక్యూటర్ ఒక ఫోటోని అందిస్తూ ప్రశ్నించాడు.

"అవునండి. నర్మదదే" అన్నాడు ఇన్స్పెక్టర్ ఫోటోని తిరిగి ఇచ్చేస్తూ.

"మిస్టర్ జస్టిస్, ఈ ఫోటోని 'పీపుల్స్ ఎగ్జిబిట్'గా గుర్తించి స్వీకరించమని కోరుతున్నా" జడ్జి గోస్వామికి ఫోటో అందిస్తూ అన్నాడు గజాననరావు.

రెండు నిమిషాల్లో ఫోటోని జడ్జి, జ్యూరీసభ్యులూ చూశారు.

"ఇన్స్పెక్టర్ సుధాకర్, తరవాతేం జరిగింది?"

"శవాన్ని పోస్టుమార్టమ్‌కి పంపించాను. కరుణాకర్‌ని ప్రశ్నించాను. అతను తనకేమీ తెలీదన్నాడు. అతని సమాధానాలు నాకు తృప్తినివ్వలేదు. సాక్ష్యాలన్నీ అతనే భార్యకి విషం తాగించాడని గొంతులెత్తి అరుస్తున్నాయి. ఛార్జిషీట్ ఫైల్ చేశాను" ఇన్స్పెక్టర్ సగర్వంగా ముగించాడు.

"దట్సాల్ ఇన్స్పెక్టర్!" అంటూ గజాననరావు కరుణాకర్‌ని వెటకారంగా చూశాడు. "యూ మే క్రాస్ ఎగ్జామిన్ ది విట్నెస్."

కరుణాకర్ అతన్ని క్షణకాలం చూశాడు. "అవసరం లేదు...."

"డాక్టర్ సంజీవరావుగార్ని విట్నెస్ బాక్స్‌లోకి రమ్మంటున్నా!" ప్రాసిక్యూటర్ గంభీరంగా అన్నాడు.

ఫుల్ సూటులో వున్న డాక్టర్ సంజీవరావు బోనెక్కాడు. జేబురుమాలు తీసి, చెమటతో మెరుస్తున్న బట్టతలని ఒకసారి అద్దుకున్నాడు. కళ్ళద్దాల్ని తీసి, తుడిచి, మళ్ళీ తగిలించాడు. చిరునవ్వుతో ప్రాసిక్యూటర్ని చూశాడు. (ఇంకా వుంది)